Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Реклямаціи неопечатанû вôльнû ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 19. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. Григорія Б. Н. О Мытар. | рим. к. Дороты Н. 5 по 3 К. | Субота 25 сѣчня (6 лют.) 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 24 м.; заходъ 5 г. 5 м. Баром. 752; термом. + 0·6° — 1·4°. | Рôкъ II.

Будучнôсть нашого селяньства.

Лише ще половина зимы, але запасы зимовû вже кôнчать ся; дорожня стае бôльша а бѣднû людиска ажь пищать. Що то буде, коли настане передновокъ?! Вже теперь надходять зъ рôзныхъ сторôнъ краю сумнû вѣсти; голодъ и нужда зачинають чимъ разъ бôльше заглядати до хатъ тыхъ людей, що суть головною пôдставою цѣлои суспôльности, до хатъ хлѣборобôвъ. Радить ся о сѣмъ и о тôмъ, радить ся о всѣлякихъ справахъ, лишь якось не стае часу порадити надъ долею нашого хлѣбороба, а прецѣ то найважнѣйша, найбôльше пекуча справа. Наше селяньство пôдупало такъ, якъ може въ жаднôмъ краю. Ґрунты роздробленû, найбôльша часть селянъ перейшла на простыхъ халупникôвъ, темнота его убивае, щожь дивного, що продуктивна сила нашого хлѣбороба такъ пôдупала, що леда якій неурожай выкликуе заразъ въ рôзныхъ сторонахъ краю голодъ и нужду. Наслѣдки такого стану рѣчей видимо у насъ що року въ тôй порѣ, коли хлѣборобъ повиненъ збирати всѣ свои силы, щобы обсѣятись та обробитись такъ, абы его надѣя на будучнôсть могла мати певну пôдставу. Коли однакожь приходить та пора, то показуе ся, що нашь хлѣборобъ не мае достаточного и вôдновѣдного зерна на засѣвы, не мае чимъ обробити ся, и що найбôльше кидае лихій послѣдъ въ голодну землю, заскородить якъ небудь зъ верха и въ тôмъ вôдтакъ вся его надѣя. Щожь дивного, що она его при не конче сприяючôмъ кліматѣ нашого краю густо часто заводить. Якъ же нашому хлѣборобови выдержати конкуренцію не то вже зъ заграничною продукціею, але хочь бы зъ продукціею властителѣвъ бôльшихъ ґрунтôвъ въ нашôмъ краю?

Коли такъ дальше пôйде, то поменшû хлѣборобы нашû, котрыхъ у насъ есть найбôльше, будуть мусѣли чимъ разъ бôльше нидѣти и упадати, а зъ ними буде упадати й продуктивна сила краю. Тогди не поможуть и нѣякû заходы на поли промыслу и торговлѣ, бо не стане консументôвъ, не стане кому купувати предметôвъ сеѣ продукціѣ, котра и такъ ледви що зачинае ся у насъ розвивати.

Кождый, що дивить ся здорово на рѣчи, мусить побачити, що при теперѣшнôмъ станѣ рѣчей жде нашихъ хлѣборобôвъ сумна будучнôсть, и кождый мусить признати, що сему загальному лиху треба якось конче радити. Але якъ? — ото пытане, котре мусить кождому заразъ насунути ся на гадку. Трудно прецѣ, щобы хлѣборобъ, що господарить на 4 до 6 моргахъ ґрунту або й менше, заводивъ заразъ такû порядки у себе, якъ той, що мае кôлька сотъ морґôвъ; не буде ораты паровыми плугами и сѣяти та молотити машинами. То рѣчь певна. А однакожь и для поменшихъ нашихъ хлѣборобôвъ знайшовъ бы ся ще якійсь выхôдъ, наколибъ у насъ було бôльше розвинене товариске житє и було бôльше почутє спôльности та зрозумѣня для самопочи. Тажь и въ инишихъ краяхъ дорога хлѣборобамъ не устелена рожами, и въ инишихъ краяхъ мусять они тяжко працювати на хлѣбъ насущный, але въ тыхъ краяхъ давно вже прийшли хлѣборобы до того переконаня, що тамъ, де оденъ не може нѣчого вдѣяти, тамъ кôлькохъ разомъ або й цѣла громада дадуть собѣ скорше раду.

Та сама задача жде и нашихъ хлѣборобôвъ: въ спôльныхъ трудахъ и въ самопомочи лежить ихъ будучнôсть. Одно, що стоить тому на перешкодѣ, то велика темнота нашого народу и байдужнôсть интеліґенціѣ на потребы хлѣборобôвъ. Одно и друге треба переломити, а тогди певно настане лѣпше. Де неписьменнôсть хлѣборобôвъ стоить на перешкодѣ просвѣтѣ, тамъ можна богато зробити живымъ словомъ, а гадку спôльности и самопомочи можна найлѣпше ширити завязуванемъ товариствъ та спôлокъ господарскихъ и скликуванемъ повѣтовыхъ вѣчь господарскихъ, котрû певно принесли бы далеко бôльше хôсна, якъ всѣ инишû до того часу устроюванû вѣча.

2

АББАСЪ II.

Написавъ Генрихъ Кематмілеръ.

(Конець.)

Омаръ-ханъ розглядавъ ся на всѣ боки, чи не добачить де якои пригоды, але дарма. Наконець зайшли они въ найбѣднѣйшу часть столицѣ и побачили свѣтло въ якôйсь нужденнôй хатинѣ.

Пôйшли за свѣтломъ и коли вже стануди пôдъ хатою, стали пôдходити тихцемъ до неѣ, щобы ихъ нѣхто не чувъ, та хотѣли заглянути до комнаты, зъ котрои выходило свѣтло.

Удало ся. То, що тамъ увидѣли, не подобало зовсѣмъ на нѣяку пригоду, але шахъ все таки розцѣкавивъ ся, а Омаръ-ханъ бувъ дуже радъ зъ того,

Въ хатчинѣ, зъ котрои то вôкно выходило, було въ серединѣ дуже бѣдненько, не було въ нѣй нѣчого лишь маленькій столичокъ, стôльчикъ и нужденный берлôгъ зъ соломы. Коло столичка сидѣвъ швець и робивъ щось пильно коло старыхъ черевикôвъ, видко направлявъ ихъ. При тôмъ приспѣвувавъ вôнъ собѣ зъ тиха улюблену народню спѣванку. На берлозѣ, видко, спавъ хтось прикрытый лахами.

— Якажь тутъ нужда у людей! — шепнувъ шахъ до везира. — Зайдѣмъ до середины та спытаймо, що сему за причина. Може Аллахъ въ своѣй мудрости пôславъ мене сюды помогти сему чоловѣкови!

Шахъ и его товаришь отворили малû дверцѣ, котрû не були замкненû

— Той чоловѣкъ не потребуе замыкати дверей — подумавъ собѣ шахъ, — злодѣй певно не зайде до него, бо хиба укравъ бы ему лишь его бѣду!

Они зайшли до хаты, а швець лишь выдививъ ся зъ дива на тыхъ двохъ чужихъ людей и пôднѣсъ ся зъ мѣсця.

— Миръ тобѣ! — вôдозвавъ ся шахъ. Сиди собѣ, сиди, мы не будемо тобѣ перешкаджати. Мы люде чужû та заблукали ся, втомили ся и хочемо трохи вôдпочити.

Я, паноньку, чоловѣкъ бѣдный, — вôдповѣвъ швець, — але, якъ то кажуть, чимъ хата богата, тымъ рада, моя хата такъ само стоить отворомъ для гостя якъ и палата великого шаха, котрого нехай Аллахъ благословить. У мене есть ще лишь одна лавочка, але для вашихъ утомленыхъ костей и еѣ стане!

Сказавши то, вытягнувъ вôнъ десь зъ кутика розгойдану лавочку та приставивъ еѣ чужинцямъ, а тû собѣ посѣдали. Швець взявъ ся вôдтакъ назадъ до роботы и лишь деколи споглядавъ цѣкаво зъ пôдъ ока на чужихъ людей.

— Чуешь, — вôдозвавъ ся шахъ по хвили, — тобѣ, видко, не конче добре веде ся, коли ты такъ до пôзна сидишь при роботѣ?

— Дежь тамъ, паноньку, — вôдповѣвъ швець. — Отъ якось веде ся. Я ще молодый, силы стае, та й ремѣсло свое знаю не абы якъ. Кобы лишь такъ було зъ вôдки, то я бы ставъ першимъ шевцемъ въ столици. А такъ мушу бути радъ зъ того, що богачь Изединъ дае менѣ роботу, направку для бѣдныхъ людей, що еѣ несуть до него. Вôдъ бѣдныхъ людей не можна богато брати, то вôнъ и менѣ не богато платить; тому то я и мушу бôльше робити.

— Отже маешь малый заробокъ? — спытавъ шахъ.

— А вжежь, що малый; але выстало бы, кобы менѣ такъ жѣнка не слабувала, а то на лѣкарѣвъ та лѣки богато потреба.

— Хибажь не знайде ся такій милосерный лѣкарь, що лѣчивъ бы твою жѣнку за дармо? — розпытувавъ шахъ дальше.

Швець выдививъ ся здивованый на допытуючого ся.

— Видко, паноньку, по вашôй бесѣдѣ, що вы не тутешнû, — сказавъ вôнъ; — у насъ лѣкарѣ, то якъ тû ворожбиты въ давныхъ часахъ. Дашь ему що, то вôнъ тобѣ таке скаже, що нѣякъ того не розберешь, а вôдтакъ вже и не журить ся про слабого, ажь ему знову щось всунешь, а вôнъ тобѣ знову зовсѣмъ рôвнодушно наговорить таке саме, якъ давнѣйше.

Шахъ призадумавъ ся и спытавъ:

— То ты хочь и ремѣсникъ, то не самъ собѣ паномъ?

— Дежь тамъ, — зôтхнувъ бѣдолаха. — Я роблю, якъ вже сказавъ, для богатого Изеддина, то мôй панъ, и я мушу ему зô всего выраховати ся.

Передовсѣмъ однакожъ треба бы старати ся о то, щобы нашй хлѣборобы при помочи спôлокъ старали ся придбати собѣ зерна потрѣбного на засѣвы, щобы въ спôлцѣ, де того потреба, спроваджували собѣ штучнй навозы, отъ якъ н. пр. каінітъ зъ Калуша, та и въ спôлцѣ закуповували собѣ деякй прилады та машины рôльничй, конче потрѣбнй а при тôмъ и приступнй для поменшихъ господарѣвъ, отъ якъ н. пр. улѣпшенй плуги, млынки до вѣяня, сѣчкарнй и т. д.

За такими спôльными трудами самого продукованя ишло бы вôдтакъ и спôльне збуванє продуктôвъ рôльничихъ а широка маса народу спôзнавши разъ хосенъ спôльныхъ трудôвъ и самопомочи, держалась бы бôльше разомъ, не то що не марнѣла бы и не ледащала, але пôдносилась бы матеріяльно и морально.

Не суть то новй гадки, якй тутъ подаємо пôдносили ихъ вже неразъ и другй и мы, а всежъ таки уважаємъ за потрѣбне ихъ заєдно пригадувати а особливо въ теперѣшныхъ часахъ, коли нужда и голодъ заглядають до хатъ хлѣборобскихъ и коли народови треба хочь бы пôддавати яку раду, щобы на будуче не попавъ въ нещастє, яке теперь єму грозить.

Зъ рускихъ товариствъ.

Переходовый выдѣлъ „Товариства спôльнои помочи дякôвъ Перемыскои епархіѣ", подає до вѣдомости справозданє зъ своєѣ дѣяльности за р. 1891, зъ котрого показуєсь насамперѣдъ, що изъ зôбраныхъ добровôльныхъ датковъ покрыто значнй выдатки почтовй та на печатню, покуплено потрѣбнй до дѣловодства книги, постарано ся о печатку до ужитку Выдѣлу и о другу для бібліотеки.

Заснована бібліотека зъ ласкавыхъ дарункôвъ книжокъ, въ першôмъ рядѣ зъ дарунку товариства „Просвѣта" — що зъ вдячностію пôдносимо, — числить наразѣ 79 книжокъ, но єсть надѣя, що она скоро побôльшить ся, наколи декотрй нашй літераты приобѣцяли засиляти єѣ своими творами. Бібліотеку вôддано пôдъ надзôръ и зарядъ приклонному для товариства спомагаючому членови Впр. о Антону Матюкови, деканови ярославскому, пароховы зъ Ляшокъ.

Статутôвъ выпечатано 1.500 примѣрникôвъ, вôдозвъ 800, а членьскихъ книжочокъ 500. Часть статутôвъ розôслано пôдъ перепаскою по епархіи а 172 статутôвъ и 500 вôдозвъ черезъ Всв. Консисторію.

Въ протягу 1891-го року вписало ся до епархіяльного дякôвского товариства 64 членôвъ зъ слѣдуючихъ деканатôвъ: зъ ярославского 18, зъ перемыского 14, белского 9, любачôвского 2, бирчаньского 3, сянôцкого 2, угнôвского 2, сокальского 2, олешицкого 2, канчуцкого 1, нижанкôвского 1, мостиского 1, жовкôвского 1, затварницкого 1, бѣцкого 1, потелицкого 1, ялиского 1, порохницкого 1, яворôвского 1. Зъ тыхъ вписало ся 14 яко спомагаючихъ, 50 яко звычайныхъ членôвъ. Одного принято до товариства яко почестного члена.

Высказанй цифры приступившихъ до товариства поучують, що на численну епархію Перемыску вписало ся попри низькихъ вкладкахъ дуже мале число дякôвъ до товариства, заснованого по довгихъ трудахъ для ихъ власного добра. Слѣдячи за причинами сеѣ рôвнодушности, прийшовъ Выдѣлъ до пересвѣдченя, що однй дяки хотѣли бы заразъ дôставати матеріяльнй пôдпомоги, не зважаючи на се, що товариство не посѣдає жадныхъ до роздаваня фондôвъ, а фонды не зберуть ся, наколи дяки залишать вписувати ся въ товариство та складати членьскй вкладки. Другй дяки страхаючись дякôвскихъ испытôвъ и самй не вписують ся въ товариство и другихъ вôдъ вписуваня вôдводять. Що стремить ся до того, щобы мати зъ часомъ при церквахъ испытованыхъ дякôвъ, се рѣчь певна, бо лишь на тôй дорозѣ усунено бы вôдъ службы церковнои „неукôвъ", котрй зробивши зъ дякôвства „ремесло", не приносять нашôй св. церквѣ славы, але противно, наносять ѣй неславу, бо суть часто-густо розсадниками піяньства та деморалізаціѣ межи народомъ. Но закимъ заведуть ся испыты, єсть нагляча потреба унормувати перше дякôвскй матеріяльнй обставины, щобы дяки мали яку-таку убезпечену платню, щобы мали зъ чого жити. Въ виду того, що въ предстоячôй каденціи соймовôй має прийти пôдъ нараду реформа закона конкуренційного зъ 1866 року, не залишить Выдѣлъ внести петицію до Выс. сойму краєвого о змѣну §. 12-ого въ згаданôмъ законѣ, де єсть мова о покрытю выдаткôвъ „на службу церковну".

Переходовый выдѣлъ подає до вѣдомости, що загальнй зборы товариства будуть сего року скликанй до Перемышля а день зборôвъ подасть ся пôзнѣйше до прилюднои вѣдомости. По закимъ се настипить, просить ся якъ новыхъ такъ и вписавшихъ ся въ товариство членôвъ, щобы свои членьскй вкладки на руки пôдписаного надсылали.

Білянсъ касовый за рôкъ 1891.

А. Приходъ.

а) Зъ добровôльныхъ датковъ	101 зр. 60 кр.
б) Зъ членьскихъ вкладокъ	144 „ — „
	245 зр. 60 кр.

Б. Розходъ.

Рôзнй выдатки пôсля кн. кас.	89 зр. 10 кр.
Остало ся	156 зр. 50 кр.

Зъ полишеной квоты умѣщено:

а) На книжку въ щадници Перемыской ч. 23698 . .	130 зр. — кр.
б) На книжочку почтову въ Кристинополи ч. 11319 .	26 „ 50 „
Станъ касы товариства зъ кôнцемъ 1891 року . . .	156 зр. 50 кр.

За переходовый Выдѣлъ — предсѣдатель: *В. Чернецкій*, парохъ зъ Сѣльця белского, почта Кристинопôль.

Переглядъ політичный.

Посломъ на Соймъ краєвый зъ громадъ сѣльскихъ краковского повѣта выбрано тамошного віцепрезеса Рады повѣтовои дра Фр. Пашковского.

Міністерство рôльництва предложило на оногдашнôмъ засѣданю Палаты пословъ проектъ закона въ справѣ закупна дôбръ Надвôрняньскихъ. На тôмъ самôмъ засѣданю мотивувавъ пос. Пініньскій своє внесенє о стабілізаціи шкôльныхъ инспекторôвъ окружныхъ въ Галичинѣ. — Пос. Телишевскій промавлявъ такожъ за тымъ, але высказавъ бажанє, щобы

— Ахъ чейже платня вôдповѣдна до роботы?

— Отъ такъ, по половинѣ. Та лишь отъ въ чôмъ лихо: що вôнъ платить менѣ доти, доки я годенъ робити. Найже я лишь на пôвъ дня занедужаю, то вôнъ заразъ кривить ся и робить притыки, а колибъ я такъ на тыждень занедужавъ, то вôдправивъ бы таки зовсѣмъ.

Шахъ стававъ чимъ разъ поважнѣйшій.

— Видко, що тобѣ було колись лѣпше, сказавъ шахъ вôдтакъ, дальше споглядаючи цѣкаво на простого собѣ ремѣсника. — Якажь була причина, що ты зôйшовъ на таку нужду?

— Довги, паноньку. Мои родичѣ були бѣднй и я мусѣвъ имъ помагати, а до того ще й кождый початокъ трудный и на то треба богато грошей. Я позичивъ бувъ собѣ кôлька сотъ дінарôвъ, але отъ що лишь зачало ся менѣ вести, якъ вже й явили ся вѣрителѣ и стали домагати ся, абы я имъ грошѣ вôддавъ. Я имъ ставъ доказувати, що теперь нѣякъ не можу, що то буде моя згуба, та нѣчо не помагало! Тй люде безъ серця забрали менѣ все добро, попродали та взяли собѣ грошѣ. Моя жѣнка такъ тымъ зажурила ся, що ажь розболѣла ся, и такъ, паноньку, зôйшовъ я на ту нужду, яку видите у мене.

Шаха тронули глубоко тй простй слова чоловѣка.

— Менѣ лишь дивно, — сказавъ вôнъ вôдтакъ, — що ты собѣ ще не вдѣявъ якого лиха; въ такôй нуждѣ то й не було бы то нѣчого дивного. Скажижь менѣ, що тебе держить ще въ сѣй нуждѣ?

— Видите, паноньку, я маю три чародѣйнй знаки, — вôдповѣвъ швець весело. Въ тыхъ трохъ знакахъ така сила, що я черезъ нихъ и веселый при роботѣ и спокôйно споглядаю въ будучнôсть.

— Якѣжь то три знаки? — спытавъ Аббасъ зацѣкавленый.

— Вѣра, надѣя и любовъ, — вôдповѣвъ ремѣсникъ.

— Зробижь ласку та поясни менѣ тй слова, бо я не розумѣю, що они значать, але такъ, щобы я видѣвъ, що они дѣйстно годять ся до твого теперѣшного положеня.

— Чому бы нѣ? Дуже радо, паноньку.

— Ну, то скажежь менѣ насамперѣдъ, де ты довѣдавъ ся тыхъ слôвъ и того, що они значать?

— У побожныхъ дервішѣвъ въ Тадмарѣ, чувъ я ихъ першій разъ. Они мене й научили, що тй слова значать, и дали ихъ менѣ яко чародѣйный знакъ на будучнôсть. Видите паноньку, надѣя єсть першимъ чародѣйнымъ знакомъ для мого будучого житя. У мене лишь нужда.

Надѣя, що тôй моѣй нуждѣ прийде колись конецъ, помагає менѣ зносити ту нужду и додає силы чекати спокôйно и весело поры, коли и въ моє вôконце засвѣтить сонце. Та надѣя заєдно менѣ шепче до уха: Твоя жѣнка подужає, и она то додає менѣ вôдваги зносити сю лиху долю. Я бувъ бы може вже й самъ, якъ то вы справедливо запримѣтили, зробивъ конець мому нужденному житю, але любовъ до моєѣ жѣнки вôдганяла вôдъ мене доси ту гадку та буде й дальше вôдганяти. Любовъ каже менѣ: Ты не самъ на свѣтѣ, що тебе болить, болить и твою жѣнку, а коли єсть зъ кимъ бôль подѣлити, то вôнъ въ половину меншій. Любовъ зменшила мôй бôль и зробила, що менѣ лекше єго зносити. — Мôй третій чародѣйный знакъ, то вѣра! Вѣра въ надѣю на лѣпшй часы, вѣра въ то, що моя жѣнка подужає, вѣра, що менѣ стане колись лѣпше и вѣра въ себе самого! — Вѣра, надѣя и любовъ стають менѣ въ пригодѣ. Чого не зробить одна, то зробить друга, а всѣ три разомъ зробляють все у мене а може й у другихъ людей!

— Правду кажете, — вôдповѣвъ шахъ и вставъ. — Держи ся крѣпко тыхъ трохъ знакôвъ, я певный того, що самъ Аллахъ давъ ихъ тобѣ. Дякую тобѣ за твою гостинность та за тоти три чародѣйнй знаки, що вôдъ нинѣ будуть и моими.

Шахъ поклонивъ ся чемненько простому ремѣсникови и выйшовъ зъ своимъ везиромъ.

Коли прийшли до брамы царскои палаты, пристанувъ Аббасъ и сказавъ:

— Дивись, Омаре, вже свитає. Твоя рада була добра! Скажижь менѣ, чи не тôй то Изединъ, що доставляє обуви для цѣлого мого двору?

— Тôй самъ, о царю надъ царями, — вôдповѣвъ везиръ.

— Памятай же, абы менѣ вôдъ нинѣ тôй скупарь вôдъ серця не показувавъ ся бôльше на моѣмъ дворѣ,— сказавъ Аббасъ гнѣвливо.— Вôдтакъ вышукаєшь менѣ всѣхъ тыхъ лѣкарѣвъ, що такъ погано надуживають свого высокого званя лишь на то, абы збивати

при тôмъ увзгляднено и потребы руского народу.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ, ухвалено законъ о податку біржевôмъ. До Палаты наспѣло 26 петицій (мѣжь тыми зъ Черновець, Львова и Кракова) о отворенє границѣ румуньскои, бо черезъ єѣ замкненє мясо дуже дорожѣє.

Зъ Петербурга доносять до Köln. Ztg., що тамъ ходить чутка, будьто бы міністеръ справъ внутрѣшныхъ, Дурново, мавъ уступити, а на єго мѣсце прийти ґр Игнатіевъ, братъ бувшого амбасадора въ Константинополи, або и амбасадоръ въ Лондонѣ, Шталь.

Новинки.

Львôвъ дня 24 (5 лютого) сѣчня.

— **Єѣ Цѣс и Кор. Высокость**, Архікнягиня Блянка, повернула вчера рано зъ Вѣдня до Львова. На двôрци повитали Єѣ Выс. Віцепрезидентъ Намѣстництва п. Лідль и Рад. Двору, директоръ поліціѣ п. Кшачковскій.

— **Новоименованый Віцепрезидентъ краєвого суду**, дръ Олександеръ Тхоржницкій, прибувши въ недѣлю до Львова, зложивъ заразъ въ понедѣлокъ въ руки Є. Ексц. Президента бар. Симоновича присягу, обнявъ урядованє и того самого дня представилисъ новому Віцепрезидентови и повитали єго всѣ урядники бюра презідіяльного. Въ середу витало знову п. Віцепрезидента ґреміюмъ апеляційныхъ радниковъ въ забудованю высшого суду краєвого, въ котрыхъ имени промовивъ до н. Віцепрезидента Є. Ексц. п. Президентъ бар. Симоновичъ.

— **Віцепрезидентъ** краєвои Дирекціѣ скарбу п. Витовтъ Мора Корытовскій выѣхавъ до Вѣдня.

— **Именованя** Адъюнктъ дирекціѣ помôчныхъ урядôвъ краєвого суду у Львовѣ, Казим. Ленкавскій, именованый директоромъ тыхъ урядôвъ, а адъюнктъ заряду карного заведеня для мужчинъ у Львовѣ, Вікторъ Фльоріяньскій, именованый контрольоромъ при тôмъ зарядѣ

— **Поминальне богослуженє за упокôй бл. п. Олександра Огоновского** уладжує родина покôйного въ суботу дня 6 н. ст. лютого о 9 ôй годинѣ рано въ церквѣ Волоскôй.

— **Конкурсъ.** Выдѣлъ краєвый Королѣвства Галичины и Володимиріѣ зъ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ подає до загальнои вѣдомости, що конкурсъ на ориґінальнй руски творы сценічнй въ обсягу драмату, поважнои комедіѣ и народныхъ штукъ зô спѣвами або безъ спѣвôвъ, розписаный дня 24 лютого 1891 р. до Выд. кр. ч. 3861 и оголошеный въ числахъ 62, 63 и 64 „Ґазеты Львôвскои" зъ року 1892, продовжує ся до дня 30 вересня 1892 р. Конкурсовй працѣ належить надсылати въ повысшôмъ речинци до Выдѣлу краєвого.

— **Вечерокъ зъ танцями** уладжує въ суботу дня 6 лютого „Руска Бесѣда" въ Перемышли. Вечерокъ той вôдбуде ся о год. 8 вечеромъ въ новôмъ обширнѣйшôмъ льокали товариства. Стрôй домашный, вступъ 1 зр. вôдъ особы, білєтъ родинный на 3 особы — 2 зр., на 4 особы 2·50 зр.

— **Товариство „Родина" въ Коломыѣ** уладжує въ недѣлю дня 7 лютого вечерницѣ. Вступъ для членôвъ 40 кр., для нечленôвъ 60 кр. вôдъ особы. Початокъ о годинѣ 8-ôй вечеромъ.

— **Заступникомъ инспектора окружного** на мѣсце усуненого Франца Шафрана въ Перемышли именовано провізорично п. Тита Слоневского, професора при женьскôй семинаріѣ учительскôй въ Перемышли.

— **Огнѣ.** Въ Потоцѣ, селѣ повѣта рогатиньского, згорѣвъ дôмъ повѣтового лѣкаря дра Гординьского. Школу обчисляють поверхъ 1000 зр.

— **Выстава азійска** рôзныхъ предметôвъ, котрй зôбравъ кн. Павло Сапѣга въ Хинѣ, Японѣ, островахъ Лю-чу и ин., буде отворена въ суботу дня 6 с. м. при ул. Третього мая ч. 2, а тревати має до 20 с. м. Дохôдъ призначеный на добродѣйнй цѣли. Цѣна вступу: въ недѣлѣ 20 кр., въ понедѣлокъ 1 зр., впрочôмъ 40 кр. Дѣти платять все половину.

— **Класифікація учениковъ въ рускôй ґимназіи въ Перемышли** за першій пôврôкъ 1892 представляє ся такъ: въ I-ôй одержало на 49 класифікованыхъ учениковъ 3 першу клясу зъ вôдзначенємъ, 41 першу, 9 другу а 6 третю. Въ класѣ II ôй на 46 учениковъ, 6 першу зъ вôдзначенємъ, 30 першу, 6 другу и 4 третю. Въ III ôй класѣ на 42 учениковъ, 4 першу зъ вôдзначенємъ, 26 першу, 8 другу, 5 третю. Въ IV-ôй класѣ на 36 учениковъ 3 першу зъ вôдзначенємъ, 26 першу, 5 другу, 2 третю.

— **Чортковскій полкъ** пѣхоты ч. 95 має бути, якъ доносить Kur. Stanisł. перенесеный до Станіслава а станіславôвскій полкъ пѣхоты ч. 58 має прийти до Львова.

— **Жертва зимы.** Въ Голосковѣ, надвôрняньского повѣту, найдено замерзле тѣло 25-лѣтного чоловѣка, незнакомого нѣкому, котрый сховавши ся до стоячои пусткою хаты, замерзъ. – Въ повѣтѣ мостискôмъ, на дорозѣ ведучôй до Баличь, найшли замерзлого 72-лѣтного жебрака, Стан. Ґутта. — На дорозѣ до Богородчанъ замерзъ знову Иванъ Спузякъ, вертаючій домôвъ въ нетверезôмъ станѣ.

— **Міністерство надало концесію** на четверту аптику въ Перемышли на Засяню п. Зиґмундови Калицкому, посесорови аптики пôдъ „Звѣздою".

— **Недостатокъ** починає вже въ щоразъ ширшихъ околицяхъ заглядати пôдъ сѣльскй стрѣхи нашого краю. Вчера мы подали, що намъ донесено въ Перемышлянщины про недостатокъ; нинѣ до львôвского Przegląd-у пишуть зъ Любачова: „Тамтогорôчнй зборы въ нашôй околици були дуже скупй, тому вже теперь зачинає заглядати недостатокъ пôдъ селяньскй стрѣхи; слибы мы нôшли тамъ за нимъ, то певна рѣчь, що не въ однôй хатѣ побачилибь мы дѣтвору, окрыту лахманами, що кличе: „Тату, хлѣба, тату, ѣсти!" Бараболя недописала, бо було єѣ дуже мало, а та, яку зôбрано — гниє страшенно. Корець бараболь коштує 4 зр. Найприкрѣйшій образъ представляє шкôльна дѣтвора, котра спѣшить до школы неразъ кôлька кільометрôвъ майже безъ жадного одѣня и безъ обуви".

— **Змѣна властителѣвъ.** Є. Ексц. ґр. Сѣмѣньскій-Левицкій купивъ вôдъ ґр. Пініньского добра Сорока за 200.000 зр. — Добра Жубовмосты зъ принележными Игнатôвкою и Рожанкою въ повѣтѣ жовковскôмъ набувъ вôдъ Шльомы Ґольдштерна ґр. Стан. Вишневскій зъ Кристинополя за 150.000 зр.

— **Отъ до чого бута доводить!** Передъ львôвскимъ судомъ веде ся розправа противъ парôбка Николы Макара зъ Тенятискъ, обжалованого о убійство. Вôдъ Зеленыхъ святъ 1891 р. подѣлилась молодѣжь тамошна на два ворожй собѣ таборы, котрй вели зъ собою ненастаннй бійки. Одна така бійка дня 12 липня закôнчила ся убійствомъ паробка, Василя Паланицѣ. Въ бійцѣ ударивъ єго Никола Макаръ такъ сильно коломъ по головѣ, що той упавъ безъ памяти, а вôдтакъ пôдъ „дôправлюваными" ударами закôнчивъ житє. Хоть виновникъ выпирає ся свого злочину, то многй свѣдки зôзнають въ єго некористь.

— **Убійницѣ своѣхъ власныхъ дѣтей.** Розаліо Чернушакъ, котра кинула свою дитину въ потôкъ, а вôдтакъ боронила ся, що не знала того, що робить, увôльнили судьѣ присяжнй вôдъ вины, будь-то-бы зъ розмысломъ утопила дитину, але признали єѣ винною злочину пôдкиненя дитины, а судъ засудивъ єѣ на 8 мѣсяцѣвъ тяжкои вязницѣ. — За убôйство власнои дитины черезъ удушенє засудивъ також вчера львôвскій судъ карный Марію Ґреґръ на 6 мѣсяцѣвъ тяжкои вязницѣ.

— **Урядники поліціѣ розбôйниками.** Два адъюнкты директора поліціѣ въ Саратовѣ (въ Россіѣ), Ломаковскій и Инґлеви, напали на публичнôй дорозѣ купця Арканієва и вôдобрали єму 12.000 рублѣвъ, котрй мавъ при собѣ. Карный судъ саратовскій засудивъ обохъ тыхъ сторожѣвъ публичнои безпечности за рабунокъ на публичнôй дорозѣ на выгнанє въ Сибиръ и на позбавленє ихъ горожаньскихъ правъ.

— **Въ Шубранци** на Буковинѣ поклали ся въ однôй комнатѣ спати: Матѣй Проданчукъ, господарь, єго жѣнка Олена, 26-лѣтный сынъ ихъ Иванъ и 11-лѣтна донька Марія. Другого дня одинъ сусѣдъ, увôйшовши до хаты, заставъ всѣхъ безъ житя. Молодого Ивана удало ся привернути до житя, другй члены родины погибли. Судова комісія зъ Чернôвцѣвъ засвѣдчила, що причиною смерти бувъ загаръ.

— **До жертвъ Шнайдерôвъ**, котрыхъ оногди засуджено на кару смерти за убійство служниць, — прибула ще одна жертва, котру треба, здає ся, почислити також на ихъ сумлѣнє. Теперь показало ся, що ще вôдъ червня пропала десь безъ слѣду служниця Марія Шварцель, сетра шинкаря зъ Дрозендорфу коло Найленґбаху. Въ червни минувшого року писала Шварцель до дому, що лучає ся ѣй добра служба въ Найленґбаху, и вôдъ того часу зникла. Догадують ся, що и она упала жертвою Шнайдера.

— **Якъ найлѣпше ѣсти ковбасу?** Нѣмецкій Цѣсарь Вільгельмъ звиджувавъ недавно въ Почдамѣ разомъ зъ королемъ Віртемберґскимъ касарню гусарôвъ прибочнои ґвардіѣ и зайшовъ вôдтакъ до кантины; тамъ побачивъ кôтликъ, въ котрôмъ якъ разъ варили ся ковбасы, и казавъ кусень ковбасы подати такожь собѣ. Коли почали розбивати ся, щобъ борзенько принести, тарѣлку, нôжь та вилки, вôдозвавъ ся цѣсарь: „Етъ, давайте сюда, свѣжа ковбаса найлѣпше смакує въ голои руки!" и въ найбôльшимъ смакомъ зъѣвъ ковбасу, на котрои лѣпше стравленє выпивъ ще двѣ чарки коняку зъ сырыми покладками таки тамъ въ кантинѣ.

Вѣсти епархіяльнй.

Аеп. Львôвска.

Въ пропозицію на парохію Куликôвъ при, нятй оо.: а) въ тернѣ: 1) Ив. Черепашиньскій- 2) Сильв. Богачевскій, 3) Ем. Тарнавскій а б) въ списѣ: Мих. Форись, Теод. Ковальскій и Іос. Фолисъ.

Введеный въ завѣдательство Небылова о. Левъ Залужный.

Правительство асиґнувало 300 зр. платнѣ для приватного сотрудника въ Домажири на одинъ рôкъ.

Митрополича консисторія завôзвала въ друге о. Евг. Павлусевича зъ Рокитна, Теод. Богачевского зъ Тисова и Мих. Форися зъ Плѣснянъ, щобы зголосили ся до патрона Волѣ великои деканата унѣвского для одержаня презенты на туюжь парохію.

Сотрудництво одержали оо.: Григ. Кармалита въ Стрѣлкахъ и Вас. Зацерковный въ Липôвцяхъ.

До Намѣстництва вставила ся митрополича консисторія: 1) о платню зъ религійного фонда для приватного сотрудника въ Доброводахъ; 2) о запомогу зъ религійного фонда для о. Ант. Алиськевича пароха Доброводъ и 3) о даръ милости для вдовы по священнику Ем. Гриновичевои.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Задаръ 5 лютого. При доповняючихъ выборахъ до Рады державнои зъ округа сѣльского въ Шибенику выбрано Хорвата народовця, о. Біянкініого.

Остригомъ 5 лютого. Вчера вôдбула ся инсталяція примаса угорского Васарого.

Петербургъ 5 лютого. Всякй надѣѣ на знесенє заказу о вывозѣ збôжа суть безосновнй; правительство не увзглядняє нѣякихъ просьбъ.

грошѣ, и кажешь кождому публично на базарѣ передъ всѣми людьми дати по двацять буковъ на пôдошвы та скажеть народови, що Аббасъ нетерпить такихъ людей.

— Мудрй твои слова, о царю надъ царями!

— Я ще не скôнчивъ. Тотй вѣрителѣ, що такъ дерли шкôру зъ того чоловѣка, абы менѣ заразъ вынесли ся зъ мого краю. А коли швець правду каже, о чôмъ я не сумнѣваю ся, а о чôмъ ты маєшь переконати ся, дарую єму мôй дôмъ коло Ая-мошеѣ и десять тысячѣвъ дінарôвъ. До завтра маєшь менѣ, Омаре, здати зô всего справу на радѣ міністрôвъ. Миръ тобѣ!

По сихъ словахъ зайшовъ шахъ малыми дверями до своєѣ палаты, а идучи все говоривъ собѣ зъ тиха:

— Вѣра, надѣя и любовъ! Щасливый той, що все то троє має!

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.